

عنوان مقاله:

آسیب شناسی فلسفه

محل انتشار:

فصلنامه راهبرد فرهنگ، دوره 5، شماره 19 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسنده:

عبدالحسین خسروپناه - استاد حوزه علمیه قم و دانشیار پژوهشگاه فرهنگ و اندیشه اسلامی

خلاصه مقاله:

پرسش اصلی این پژوهش این است: فلسفه در محیط های دانشگاهی و حوزوی از چه آسیب هایی برخوردار است؟ مهم ترین آسیب فلسفه غرب، رویکرد تقلیدی و ترجمه ای آن در محیط های علمی است. آسیب فلسفه اسلامی، ناکارآمدی آن در عرصه های اجتماعی و تاثیرگذاری بر علوم انسانی است. سوال این است که چگونه می توان فلسفه اسلامی را کاربردی کرد تا از عرش نظر به فرش عمل تنزل یابد. پاسخ این پرسش در قالب چهار پیشنهاد مطرح می گردد. پیشنهاد نخست: تاسیس فلسفه فلسفه اسلامی است. فلسفه فلسفه اسلامی، رویکردی درجه دوم و پسینی به فلسفه اسلامی است که با روش تاریخی و منطقی به پرسش های بیرونی فلسفه اسلامی پاسخ می دهد. پاسخ یابی به پرسش های بیرونی با نگرش تاریخی و منطقی، هماهنگی فلسفه اسلامی با نیازهای معاصر را میسر می سازد و کاربرد عملی آن را ممکن می سازد. پیشنهاد دوم: تاسیس حکمت نوین اسلامی (حکمت خودی) از طریق شکل گیری فلسفه های مضاف مانند فلسفه جامعه، فلسفه رسانه، فلسفه هنر، فلسفه سینما، فلسفه تکنولوژی، فلسفه سلامت، فلسفه پرستاری و غیره در کنار فلسفه های هستی، معرفت، نفس و دین. این اتفاق وقتی می افتد که موضوع فلسفه از وجود بما هو وجود به وجود انضمامی انسان تغییر یابد. پیشنهاد سوم: تکمیل روش شناسی فلسفه از عقل نظری محض به عقلانیت کاربردی یا عقلانیت معطوف به عمل. پیشنهاد چهارم: بهره گیری فلسفه اسلامی از آموزه های اسلام. این مقاله قبل از پرداختن به این پیشنهادها، به علت اصلی غیرکاربردی بودن فلسفه اسلامی یعنی تعریف فلسفه اشاره کرده است.

کلمات کلیدی:

فلسفه اسلامی، کاربرد، فلسفه مضاف، فلسفه فلسفه اسلامی، وجود انضمامی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1453257>

